

Бързо се запжтил вълшебниятъ свирецъ къмъ морето. Щомъ стигналъ брѣга, качилъ се на една скала и засвирилъ. Не следъ много върху морското огледало се показала глава. Тя се приближавала бавно къмъ скалата. Това било спасената нѣкога отъ смъртъ красива нимфа.

— Царице на морето, — казалъ ѝ момъкътъ, — знаешъ ли, где живѣе пленената отъ морския царъ царска дъщеря.

— Морскиятъ царъ е мой братъ, и тя е въ неговитѣ дворци, — отговорила нимфата.

— Нѣкога ти ме питаше, що желая да ми подаришъ, — продължилъ момъкътъ. — Подари ми, о морска красавице, пленницата на твоя братъ. — Чакай ме утре при изгрѣвъ слънце тукъ, — казала тя и изчезнала.

Цѣла нощъ стоялъ момъкътъ на скалата и свирилъ. Слушало съ притаенъ дѣхъ морето и всички негови обитатели. Слушало небето и звездитѣ.

На сутринята заедно съ слънцето изплували надъ морската ширъ и други две слънца, — изплували, хванати за ржце, красивата нимфа и царската дъщеря.

А привечеръ пристигнали въ престолния градъ младъ момъкъ съ девойка. Всички познали въ нейно лице любимата на цѣлия народъ дъщеря на царя. Баща ѝ, като се научилъ, излѣзълъ да ги посрѣщне съ най-хубата си каляска. Улицитѣ се задрѣстили отъ мъже, жени и деца.

Бързо смѣнили чернитѣ знамена съ червени. Следъ три дни съ голѣма тържественостъ вълшебниятъ свирецъ се вѣнчалъ за царската дъщеря. Присѣтствували и неговитѣ бедни, но много, много честити родители. Тѣ останали да живѣятъ за винаги въ двореца. Следъ смъртъта на царя, тѣхниятъ синъ се качилъ на престола. Той царувалъ до дълбока старостъ, управлявалъ мъдро и справедливо, и всички въ царството му го обичали като свой баща.

Хр. Спасовски

ПРЕДПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Седна Февруарий
съсъ добри другари:
Ежко и Мецана
и кума Лисана.
Яли, още пили,
и се веселили.
Пѣли и пѣснички
като пойни птички.

Малъкъ Сѣчко рече:
— Хайде, братя, вече
малко да поспиме,
па да си вървиме...
Но дордето спали,
топли дни огрѣли.
И запѣло птиче
съ първото кокиче...

И. Стубелъ